

Το θαύμα της Παναγίας στον Όσιο Ιάκωβο Τσαλίκη

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το μεγάλο δώρο της πίστεως και η ταπείνωση του μικρού Ιάκωβου, καθώς και οι προσευχές της οσίας μητέρας του ήταν αιτία, ώστε ο Γέροντας να έχει μια ζωντανή, μία θαυμαστή σχέση με τους Αγίους μας και ιδιαιτέρως με την Παναγία μας. Εκεί προσέτρεχε για οποιοδήποτε θέμα και πάντα έπαιρνε το ζητούμενο, αφού γνώριζε καλά ότι «ουδείς προστρέχων επί Σοί κατησχυμμένος από σου εκπορεύεται Αγνή Παρθένε Θεοτόκε».

... Σε ηλικία δεκαπέντε ετών, έπαθε τέτοια σοβαρή δερματοπάθεια στα πέλματα των ποδιών του, που ανοίξανε μεγάλες πληγές, βαθιές σχισμές και τρέχανε υγρά. Πονούσε πολύ και δυσκολευόταν να περπατήσει. Εκείνες τις ημέρες φέρανε για ευλογία στην περιοχή την εικόνα της Παναγίας της Ξενιάς από τον Αλμυρό Βόλου και θα την πήγαιναν στο διπλανό χωριό, Δάφνη. Θέλησε και ο Ιάκωβος να πάει, με άλλους συγχωριανούς του. Η μητέρα του λόγω της κατάστασής του με δισταγμό του το επέτρεψε, μετά και την παρέμβαση του παπα-Θεοδόση: «Άφησε, Θεοδώρα, το παιδί να πάει, αφού το θέλει τόσο!».

Η πορεία των δύο ωρών με τα πόδια ήταν μαρτυρική. Διηγείτο ο Όσιος:

«Παναγία μου, σε παρακαλώ κάνε με καλά, για να μπορώ να περπατάω, όπως και τα άλλα παιδιά, Της έλεγα κλαίγοντας στο δρόμο. Κι όλο χάιδευα την αγία Εικόνα Της κι έτριβα τις πληγιασμένες μου πατούσες.

Έτσι φτάσαμε στο χωριό, όπου πρόχειρα τοποθέτησαν την εικόνα της Παναγίας πάνω σε μία καρέκλα στην εκκλησία και ο κόσμος προσκυνούσε με πολλή ευλάβεια. Οι χωριανοί μου, αφού προσκύνησαν, ξεκίνησαν για την επιστροφή, γιατί η νύχτα πλησίαζε. Εγώ παρέμεινα για λίγο στην μέσα στην εκκλησία μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και αφού είδα ότι δεν ήταν κανένας άλλος γύρω μου, Της είπα ικετευτικά:

- Παναγία μου, τώρα που είμαστε μόνοι μας, κάνε με καλά, κάνε καλά τα πόδια μου και εγώ δε θα φανώ αχάριστος, αλλά θα δουλέψω, όταν μεγαλώσω και μόλις μπορέσω θ' ανταποδώσω στη χάρη Σου.

Συγχρόνως έκλαιγα και χάιδευα την αγία Εικόνα και μετά τα πρησμένα μου πόδια. Αφού Την παρακάλεσα πολλές φορές, μόλις βγήκα από την εκκλησία, διαπίστωσα ότι τα πόδια μου δε με πονούσαν πια. Βάδιζα ελεύθερα».

Μέχρι την κοίμησή του ο Γέροντας είχε άσπρες ουλές σαν γραμμές στα πέλματά του, σημάδια του θαύματος της Παναγίας μας.

Μετά από πολλά χρόνια, όταν ο Γέροντας εγκαταβίωνε πλέον ως Ιερομόναχος στην Ι.Μ. του Οσίου Δαυίδ, θυμόταν με ευγνωμοσύνη τη θεραπεία του αυτή από την Παναγία και έλεγε:

«Κάποια φορά, ενώ πολύ υπέφερα από ζάλες και ιλίγγους με ειδοποίησαν ότι η εικόνα της Παναγίας Ξενιάς του Αλμυρού ήρθε στη Λίμνη της Ευβοίας. Παρ' όλο που είμαι άρρωστος, έχω υποχρέωση στην Παναγία, σκέφτηκα, γιατί μου είχε θεραπεύσει τα πόδια μου, όταν ήμουν παιδί, και θα κατέβω να προσκυνήσω από ευγνωμοσύνη. Κατέβηκα στη Λίμνη και αφού προσκύνησα, έγινε η λιτανεία με τη θαυματουργή Εικόνα. Τότε με προέτρεψαν οι άλλοι Ιερείς να συμμετάσχω και μάλιστα να προπορευθώ ως Ιερομόναχος. Εγώ δεν θέλω τιμές για το πρόσωπό μου, αλλά τι να κάνω, έκανα υπακοή και άρχισε η λιτανεία.

Σε μία στάση που κάναμε, για να γίνει δέηση, ήλθε η σειρά μου να πω το «επάκουσον ημών ο Θεός, η ελπίς πάντων των περάτων της γης κ.λ.π.».

Τότε βλέπω στην εικόνα ζωντανή την Παναγία μας, η οποία γύρισε το κεφάλι Της και σήκωσε το χέρι Της και με κοίταξε με τα μεγάλα μάτια Της και σήκωσε το χέρι

Της και μ' ευλόγησε. Εγώ έχασα τη φωνή μου, κόπηκαν τα πόδια μου και με δυσκολία επαναλάμβανα συνεχώς «επάκουσον ημών ο Θεός, «επάκουσον ημών ο Θεός...». όλο το ίδιο. Ο Θεός γνωρίζει πως τελείωσα τη δέηση και συνέχισα την πομπή.

Η Παναγία, παιδί μου, είναι ζωντανή πάνω στην αγία εικόνα Της, το είδα με τα μάτια μου».

*Από το νέο βιβλίο της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ: «Ένας σύγχρονος Άγιος ~ Ο Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης)»